

Arrest

nr. 84 210 van 4 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 september 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 september 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 februari 2012.

1.3. Op 9 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Taza nabij Kirkuk in Centraal-Irak. Toen u ongeveer zes jaar oud was, zou u samen met uw familie naar Rashad (provincie Kirkuk) verhuisd zijn. U zou tot het zesde middelbaar naar school zijn gegaan. Hierna zou u beginnen werken zijn op de boerderij van uw ouders. In maart 2011 zou u zich hebben aangesloten bij de Sahwa-beweging. U zou mee hebben ingestaan voor de bescherming van uw streek tegen terroristen van al-Qaeda. Begin augustus 2011 zou u 's avonds samen met enkele andere Sahwa-leden hebben vastgesteld dat een groepje van vijftien personen bezig was met het plaatsen van berm bommen. U zou op een gegeven moment een waarschuwingsschot hebben afgevuurd. U hoopte hiermee de terroristen af te schrikken zodat ze op de vlucht zouden slaan. Ze reageerden echter door terug te schieten in jullie richting. Hierna zou er een vuurgevecht zijn ontstaan. Na verloop van tijd zou er versterking van de politie en het leger zijn gekomen. Als gevolg hiervan zouden de terroristen zijn weggevlucht. De politie zou jullie hebben ondervraagd. Jullie legden uit wat er was gebeurd. De politie zou vervolgens hebben vastgesteld dat er verscheidene berm bommen waren geplaatst. Drie van uw collega's werden gewond afgevoerd. In de dagen na dit incident zou u hebben vernomen dat van de groep terroristen twee personen om het leven waren gekomen en ook dat deze twee tot de stam Ubaid behoorden. Ongeveer tien dagen na het incident zou u via verschillende mensen in uw omgeving hebben opgevangen dat de Ubaid-stam de uitlevering eiste van alle betrokkenen bij het incident van begin augustus om wraak te nemen voor de twee dodelijke slachtoffers van hun stam. Uw familie en enkele vooraanstaanden van uw eigen stam zouden vervolgens geprobeerd hebben om via een tribale overeenkomst tot een minnelijke schikking te komen. Op 23 augustus 2011 zouden afgevaardigden van uw stam samen onderhandeld hebben met afgevaardigden van de stam Ubaid. Deze laatste weigerden evenwel in te gaan op het voorstel tot minnelijke schikking. Vier à vijf dagen na deze bijeenkomst werden brieven bezorgd aan de 'sheikh' van uw stam. Deze zou de brieven bezorgd hebben aan de verschillende betrokkenen bij het incident. In de brief die voor u bestemd was en die aan uw vader was bezorgd, was geschreven dat uw familie u diende te verstoten en dat men u diende uit te leveren aan de Ubaid-stam zodat men u kon terecht stellen als wraak voor de moord op één van hun stamleden. Uw vader zou gevolg hebben gegeven aan de brief en u verstoten hebben. Toen u dit nieuws van uw vader vernam, zou u diezelfde dag nog uw koffers gepakt hebben. U zou eerst nog 10.000 dollar gekregen hebben van uw moeder waarna u op 1 september 2011 naar Turkije reisde. Vanuit Turkije zou u met een vrachtwagen naar België gereisd zijn, waar u op 10 september 2011 aankwam. Op 12 september 2011 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U legde tijdens het gehoor van 17 februari 2012 weinig overtuigende verklaringen af, in die mate dat zij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven volledig ondermijnen.

Zo viel vooreerst op dat u een frappant tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd over het schietincident begin augustus 2011. Aanvankelijk verklaarde u dat één van uw Sahwa-collega's een waarschuwingsschot afvuurde met de bedoeling de terroristen af te schrikken (zie gehoorverslag CGVS, vraag 52). Later tijdens het gehoor verklaarde u dat uzelf dit waarschuwingsschot had afgevuurd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 71, 73 en 74). Buiten het feit dat u hierover dus duidelijk incoherente verklaringen aflegde, rijst hier ook de vraag waarom precies u dit waarschuwingsschot moest afvuren. U had immers eerder tijdens het gehoor laten optekenen dat u helemaal geen ervaring had om met vuurwapens te schieten. U verklaarde in dit verband zelfs dat u er niet in zou slagen 'om een olifant te treffen' (zie gehoorverslag CGVS, vraag 57). U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat u het wapen wel kon (ont)laden en dat u kon schieten, maar dat u helemaal niet trefzeker bent (zie gehoorverslag CGVS 74). Wat er ook van zij, het blijft opmerkelijk dat in deze situatie de aanwezige Sahwa-leden besloten dat u het waarschuwingsschot diende te geven, gelet op uw totaal gebrek aan ervaring met wapens.

In ditzelfde verband rijst de vraag waarom jullie het risico hebben genomen om de aandacht te trekken van de groep terroristen door bovengenoemd waarschuwingsschot. Immers uit uw verklaringen blijkt dat de groep terroristen veel groter was dan jullie eigen groepje en dat jullie het bijgevolg niet zouden redden mocht het tot een gewapend treffen komen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 66 en 67). U werd gevraagd waarom jullie hen niet even lieten begaan om dan later, wanneer zij zouden zijn weggegaan, de berm bommen onschadelijk te maken. Evenzeer hadden jullie kunnen wachten op versterking van politie en leger - die nadien ter plaatste zijn gekomen - om de gepaste maatregelen te treffen. Het voornaamste was dat jullie de berm bommen konden lokaliseren en achteraf onschadelijk maken. U antwoordde dat jullie dit niet konden. U lichtte toe dat de terroristen meestal valkuilen maken en beginnen te schieten van zodra er iemand in deze kuilen belandt (zie gehoorverslag CGVS, vraag

83). Deze uitleg overtuigt hoegenaamd niet. Precies hierom zou het een veel veiliger strategie zijn geweest om geen aandacht te vestigen op jullie aanwezigheid en de komst van de ordediensten af te wachten. Immers eerder had u nog verklaard dat de politie en het leger hadden vastgesteld dat er daar wel degelijk bembommen waren geplaatst en ook nog andere materialen om deze bommen tot ontploffing te brengen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 52). Klaarblijkelijk was het voor de politie en het leger geen probleem om deze vaststellingen te doen. De vraag dingt zich op waarom jullie niet zelf de politie en het leger onmiddellijk hadden kunnen inschakelen in de plaats van aan te sturen op een confrontatie. De door u geschetste gang van zaken kan totaal niet overtuigen.

Vervolgens verklaarde u dat de politie in de dagen na het schietincident de identiteit van de terroristen kon achterhalen (zie vraag 101). Op de evidente vraag of de Irakese autoriteiten de betrokken terroristen hebben gearresteerd, antwoordde u opmerkelijk genoeg dat deze hele zaak werd verzwegen door de politie. U voegde er nog aan toe dat het mogelijk was dat de families van de betrokkenen hadden gezegd dat hun zonen tot bovengenoemde terroristische acties waren gedwongen, of dat ze door terroristen waren ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS, vraag 102). Hierna liet u nog optekenen dat de politie aanwezig was op de begrafenis van de betrokken terroristen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 103). Op de vraag of u dan later nog stappen heeft ondernomen om de politie ertoe aan te zetten de bovengenoemde terroristen te vervolgen, antwoordde u negatief. U lichtte eerst toe dat u zich niet kon bemoeien met de politie. U haalde ook nog aan dat de politie een staatsorganisatie is in tegenstelling tot de Sahwa-beweging en ook dat als de politie zijn taken naar behoren zou uitvoeren, er nooit zoveel aanslagen zouden gebeuren in Irak (zie gehoorverslag CGVS, vragen 104-107). Het is evenwel onbegrijpelijk dat u klaarblijkelijk helemaal niets heeft ondernomen om de politie ertoe aan te zetten de betrokkenen te arresteren of veroordelen. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat de politie in eerste instantie heeft gereageerd zoals ze behoorde te reageren. Men won informatie in, men ging na wat jullie functie was, men stelde vast dat er bembommen waren geplaatst en later werd zelfs de identiteit van de betrokken daders achterhaald. Dat u dan na deze gepaste reactie van de politie verder helemaal niets meer zou hebben ondernomen in deze zaak, zelfs niet toen u zelf in de problemen kwam, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Voorts dient nog te worden gewezen op volgende tegenstrijdige verklaringen. Eerst verklaarde u dat uw problemen zijn begonnen de dag na het schietincident (zie gehoorverslag CGVS, vraag 90), terwijl u later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde dat uw problemen veel later zijn begonnen, meerbepaald 10 à 12 dagen na het schietincident (zie gehoorverslag CGVS, vraag 109). Deze opvallende incoherentie, betreffende de kern van uw asielrelaas, ondermijnt opnieuw uw geloofwaardigheid.

U verklaarde verder dat uw vader in navolging van de dreigbrief, had besloten u te verstoten uit de familie. Uw verklaringen hieromtrent kunnen andermaal allerminst overtuigen. U gaf volgende, niet-doorleefd, antwoord op de vraag hoe deze verstoting precies verliep: "mijn vader zei me dat hij me had verstoten en mijn reactie was dat ik twee koffers had ingepakt" en ook: "het was wel pijnlijk dat ik zoiets vernam, maar ja wat kan je er ertegen doen" (zie gehoorverslag CGVS, vragen 133 en 134). Deze uitspraken kunnen allerminst overtuigen. In ditzelfde verband is het op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen, dat u erin slaagde om totaal onvoorbereid uw reis vanuit Irak naar België te organiseren. Immers volgens uw verklaringen werd het nieuws van de verstoting u in de namiddag meegedeeld en diezelfde namiddag verliet u nog het ouderlijk huis (zie gehoorverslag CGVS, vragen 140-142). U verklaarde verder dat u in de enkele uren tussen het vernemen van het nieuws van de verstoting en uw vertrek uit het huis, nog 10.000 dollar - een zeer aanzienlijk bedrag binnen de Iraakse context - had meegekregen van uw moeder om uw reis naar België te kunnen financieren. U verklaarde hierover dat uw moeder dit geld in huis had omdat zij dit persoonlijk had geërd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 144-148). In de huidige Irakese context is het echter weinig plausibel te noemen dat een huisvrouw (zie gehoorverslag CGVS, vraag 44) eenzijdig zou beschikken over een dergelijk groot bedrag en dit bedrag - zonder medeweten van haar echtgenoot - zou kunnen besteden. Wat er ook van zij, dat u zonder enige voorbereiding en op zo'n korte tijd op uw eentje de illegale reis naar België georganiseerd kreeg, hierbij zelfs van het ene moment op het andere moment 10.000 dollar ter beschikking had, is ongeloofwaardig.

In de marge weze nog opgemerkt dat uw verklaringen over de latere moord op uw collega/Sahwalid, U.(...) allerminst kunnen overtuigen. U wist niet wanneer hij is vermoord, u wist niet door wie hij was vermoord en al evenmin onder welke omstandigheden deze moord plaatsvond. Het enige wat u in dit verband kon zeggen, was dat er springstof onder zijn auto was geplaatst (zie gehoorverslag CGVS, vragen 152-153). Deze vage verklaringen kunnen opnieuw niet overtuigen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht en heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkook in de provincie At-Ta'mim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkook te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook in de provincie At-Ta'mim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkook merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkook is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkook. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkook leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkook" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkook is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkook dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkook aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kirkook, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. Alhoewel u verklaart actief te zijn geweest voor Sahwa, nam u zelf geen leidende rol op. Bovendien is het enige incident dat u in dit verband aanhaalde ook nog eens totaal ongeloofwaardig. Bijgevolg kan er enkel op basis van uw Sahwa-activiteiten geen beschermingsstatuut worden toegekend.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw bewijs van nationaliteit en kopieën van uw identiteitskaart, van uw woonkaart en van uw lidmaatschap bij Sahwa. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en uw lidmaatschap van de Sahwa-beweging. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Tenslotte legde u nog een kopie voor van een dreigbrief.

Uw verklaringen over uw verstoting, zoals geëist in deze dreigbrief, zijn evenwel dermate ongeloofwaardig dat er aan de inhoud deze dreigbrief geen geloof wordt gehecht. Bovendien legt u geen origineel stuk voor waardoor de herkomst van dit document niet kan worden nagegaan. Het stuk is bovendien ongedateerd, noch gesigneerd. Eender wie kan een dergelijke tekst hebben getypt. De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, betoogt verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten en reisadvies Irak dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Irak tot op heden nog steeds niet stabiel is. Hij wijst erop dat er elke dag nog burgerslachtoffers vallen en dit niet alleen in de meest 'woelige' gebieden. Op geen enkele plaats in Irak kan de veiligheid van de gewone burger gegarandeerd worden en de realiteit toont aan dat in alle provincies van Irak het geweld sluimert en terroristische aanslagen om de hoek loeren, aldus verzoeker. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoont dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie en dat Mosul een van de gevaarlijkste steden van Irak is. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een reisadvies Irak, 5 recente krantenartikels over de veiligheidssituatie in Irak, mailverkeer met "Iraq Body Count" en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de persoon die het waarschuwingsschot afvuurde bij het schietincident begin augustus 2011 en het, gelet op zijn totaal gebrek aan ervaring met wapens, opmerkelijk is dat de aanwezige Sahwa-leden besloten dat hij het waarschuwingsschot diende te geven, (ii) de vraag rijst waarom zij het risico hebben genomen om de aandacht te trekken van de groep terroristen, die veel groter was dan hun eigen groepje, en waarom zij niet zelf de politie en het leger hadden kunnen inschakelen in de plaats van aan te sturen op een confrontatie, (iii) het onbegrijpelijk is dat hij klaarblijkelijk helemaal niets heeft ondernomen om de politie ertoe aan te zetten de betrokkenen te arresteren of veroordelen, te meer daar uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat de politie in eerste instantie heeft gereageerd zoals ze behoorde te reageren, houding welke zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ogenblik waarop zijn problemen zijn begonnen, (v) zijn verklaringen omtrent de verstoting uit zijn familie in navolging van de dreigbrief niet doorleefd zijn en andermaal allerm minst kunnen overtuigen, het ongeloofwaardig is dat hij zonder enige voorbereiding en op zo'n korte tijd op zijn eentje de illegale reis naar België georganiseerd kreeg en het in de huidige Iraakse context weinig plausibel te noemen is dat zijn moeder, een huisvrouw, eenzijdig zou beschikken over 10.000 dollar en zij dit bedrag zonder medeweten van haar echtgenoot zou kunnen

besteden, (vi) hij vage verklaringen aflegt over de latere moord op zijn collega/Sahwa-lid U., (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kirkook geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker ook op basis van zijn Sahwa-activiteiten geen beschermingsstatuut kan worden toegekend daar hij zelf geen leidende rol opnam en het enige incident dat hij in dit verband aanhaalde ook nog eens totaal ongeloofwaardig is en (viii) de door hem ter staving van zijn asielrelaas voorgelegde documenten niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen, zoals wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.1. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.2.1. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten inconsistente verklaringen te hebben afgelegd over het schietincident en de persoon die het waarschuwingsschot zou hebben afgevuurd, stelt verzoeker zich inderdaad te hebben vergist door eerst te stellen dat iemand anders het waarschuwingsschot had afgevuurd. Hij wijt deze vergissing aan het feit dat dit moment van de

gebeurtenissen verdrongen zat in zijn geheugen. Toen hij dieper op de gebeurtenissen inging, kwamen de volgorde en de details van de gebeurtenissen terug, aldus verzoeker. Hij citeert een aantal passages uit het gehoorverslag en stelt dat uit de gedetailleerde beschrijving in het vervolg van het gehoor blijkt dat hij het waarschuwingsschot gaf. Verzoeker wijst er voorts op dat men niet goed moet kunnen schieten om een waarschuwingsschot te geven en dat het volstaat dat men in de lucht kan schieten. Op het moment van de feiten was er volgens verzoeker bovendien noch tijd noch noodzaak om uitvoering te overleggen wie het waarschuwingsschot moest geven en waarom.

2.7.2.2. Verzoeker overtuigt geenszins. Daargelaten de vraag waarom precies verzoeker, die blijkens zijn verklaringen geen ervaring had met het afvuren van wapens, het waarschuwingsschot diende te lossen, acht de Raad het niet in het minst plausibel dat verzoeker zich tijdens zijn gehoor zou hebben vergist omtrent de persoon die het waarschuwingsschot afvuurde – hijzelf dan wel een van de andere bij het schietincident aanwezige Sahwa-leden. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij bij machte is om een juiste, precieze en waarheidsgetrouwe voorstelling te geven van het incident waarbij hij persoonlijk betrokken was en waarop hij zijn voorgehouden vrees voor vervolging steunt. Dat het moment van deze gebeurtenissen ver in zijn geheugen verdrongen zat is niet in het minst geloofwaardig gelet op de ernst van deze gebeurtenis. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij zich vergist zou hebben omtrent de persoon die het schot heeft gelost bevestigt dan ook slechts de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen doch kan deze niet vergoelijken.

2.7.3.1. Verzoeker vervolgt dat de Sahwa-groepering in het leven is geroepen om dorpelingen in Irak te beschermen tegen terroristen juist omdat het leger en de politie geen bescherming kunnen of willen geven. Wachten op een tussenkomst van de politie zou dan ook het bestaan van de Sahwa-groepering volledig zinloos gemaakt hebben, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat politie en leger in Irak in het verleden talrijke keren hebben getoond dat ze niet effectief optreden. Aandringen op hun tussenkomst, tijdens of na een conflict is dan ook absurd.

2.7.3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog volledig voorbij gaat aan de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze in de bestreden beslissing stelt als volgt: *“In ditzelfde verband rijst de vraag waarom jullie het risico hebben genomen om de aandacht te trekken van de groep terroristen door bovengenoemd waarschuwingsschot. Immers uit uw verklaringen blijkt dat de groep terroristen veel groter was dan jullie eigen groepje en dat jullie het bijgevolg niet zouden redden mocht het tot een gewapend treffen komen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 66 en 67). U werd gevraagd waarom jullie hen niet even lieten begaan om dan later, wanneer zij zouden zijn weggegaan, de bembommen onschadelijk te maken. (...) Het voornaamste was dat jullie de bembommen konden lokaliseren en achteraf onschadelijk maken.”*, overwegingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zijn politie en leger blijkens verzoekers verklaringen na het schietincident ter plaatse gekomen, won men informatie in, ging men na wat hun functie was, stelde men vast dat er bembommen waren geplaatst en slaagde de politie erin om in de dagen na het schietincident de identiteit van de terroristen te achterhalen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze oordeelt *“Evenzeer hadden jullie kunnen wachten op versterking van politie en leger - die nadien ter plaatste zijn gekomen - om de gepaste maatregelen te treffen. (...) U antwoordde dat jullie dit niet konden. U lichtte toe dat de terroristen meestal valkuilen maken en beginnen te schieten van zodra er iemand in deze kuilen belandt (zie gehoorverslag CGVS, vraag 83). Deze uitleg overtuigt hoegenaamd niet. Precies hierom zou het een veel veiliger strategie zijn geweest om geen aandacht te vestigen op jullie aanwezigheid en de komst van de ordediensten af te wachten. Immers eerder had u nog verklaard dat de politie en het leger hadden vastgesteld dat er daar wel degelijk bembommen waren geplaatst en ook nog andere materialen om deze bommen tot ontploffing te brengen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 52). Klaarblijkelijk was het voor de politie en het leger geen probleem om deze vaststellingen te doen. De vraag dingt zich op waarom jullie niet zelf de politie en het leger onmiddellijk hadden kunnen inschakelen in de plaats van aan te sturen op een confrontatie. De door u geschetste gang van zaken kan totaal niet overtuigen.”* Tevens acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat verzoeker of één van de andere Sahwa-leden helemaal

niets zou hebben ondernomen om de politie ertoe aan te zetten de betrokkenen te arresteren of te veroordelen. Dit klemde des te meer daar zoals hoger reeds gesteld uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat de politie in eerste instantie heeft gereageerd zoals ze behoorde te reageren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat het gegeven dat verzoeker na deze gepaste reactie van de politie verder helemaal niets meer zou hebben ondernomen in deze zaak, zelfs niet toen hij zelf in de problemen kwam, verder afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Zijn bewering dat het absurd is om aan te dringen op de tussenkomst van politie of het leger, tijdens of na een conflict houdt derhalve geen steek gelet op de wijze waarop verzoeker de tussenkomst van de autoriteiten heeft beschreven.

2.7.4. Tot slot uit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht ernstige bedenkingen bij de wijze waarop verzoeker beweert zijn reis vanuit Irak naar België te hebben georganiseerd en gefinancierd. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij actief was bij de Sahwa-beweging en hij dan ook wist dat hij bepaalde risico's nam en dat de noodzaak om te vluchten zich ieder moment kon voordoen. Hij vervolgt dat hij logischerwijze enkele voorzorgsmaatregelen had genomen en dat hij ook een idee had hoe en naar waar hij kon vluchten. Verzoeker herhaalt dat hij was verstoten door zijn stam en zijn familie zodat hij alle bescherming kwijt was en hij geen tijd te verliezen had. Hij stelt verder dat er niet veel tijd nodig is om een reis te organiseren. Het belangrijkste is het vertrek en daarna kan een reis onderweg nog verder georganiseerd worden, aldus verzoeker.

Een dergelijke uitleg kan opnieuw niet overtuigen. Blijkens verzoekers verklaringen verliet hij Irak met behulp van een smokkelaar, aan wie hij 12.000 dollar betaalde (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst DVZ, vraag 34). Vooreerst rijst de vraag waarom verzoeker de hulp zou behoeven van een smokkelaar indien hij op legale wijze, in het bezit van zijn eigen paspoort Irak heeft verlaten en naar Turkije is gereisd (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst DVZ, vraag 35) en hij voorts, zoals hij stelt in het verzoekschrift, wist hoe en naar waar hij kon vluchten. Ook tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker in dit verband: *"Ik ben geschoold ik had heel veel informatie over België oa over anderlecht en ik had ook info over de smokkelwegen via dewelke mensen naar Europa komen"* (administratief dossier, stuk 4, vraag 143). Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoeker een dergelijk hoog bedrag zou betalen aan een man wiens hulp hij blijkens zijn verklaringen op zich niet nodig had. Voorts verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij Irak heeft verlaten op dezelfde dag waarop de dreigbrief werd bezorgd aan zijn familie (administratief dossier, stuk 4, vragen 138-139). Dat hij aldus in een tijdspanne van een paar uur tijd een smokkelaar zou hebben gevonden, hij deze heeft kunnen contacteren, met hem heeft kunnen onderhandelen en zijn reis heeft kunnen regelen, om vervolgens onmiddellijk te vertrekken, is naar het oordeel van de Raad volstrekt onrealistisch. Ook de wijze waarop verzoeker beweert het nodige geld te hebben bekomen om zijn reis naar België te financieren is, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, volstrekt ongeloofwaardig: *"U verklaarde verder dat u in de enkele uren tussen het vernemen van het nieuws van de verstoting en uw vertrek uit het huis, nog 10.000 dollar - een zeer aanzienlijk bedrag binnen de Iraakse context - had meegekregen van uw moeder om uw reis naar België te kunnen financieren. U verklaarde hierover dat uw moeder dit geld in huis had omdat zij dit persoonlijk had geërfd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 144-148). In de huidige Iraakse context is het echter weinig plausibel te noemen dat een huisvrouw (zie gehoorverslag CGVS, vraag 44) eenzijdig zou beschikken over een dergelijk groot bedrag en dit bedrag - zonder medeweten van haar echtgenoot - zou kunnen besteden."* Het verweer in voorliggend verzoekschrift dat deze redenering een onderschatting is van de intelligentie en het moederinstinct van vrouwen is niet ernstig en doet niets af aan deze pertinente overwegingen. Intelligentie en moederinstinct veranderen immers niets aan de Iraakse cultuur en tradities, noch aan de precaire situatie in Irak waarbij kan aangenomen worden dat een vrouw niet zomaar een bedrag van 10.000 dollar cash in haar bezit heeft.

2.7.5. Bovenstaande vaststellingen en overwegingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas.

2.8. Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing zijn de door verzoeker ter staving van zijn asielrelaas voorgelegde documenten niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze met betrekking tot deze stukken oordeelt als volgt: *"Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw bewijs van nationaliteit en kopieën van uw identiteitskaart, van uw woonkaart en van uw lidmaatschap bij Sahwa. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en uw lidmaatschap van de Sahwa-beweging. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Tenslotte legde u nog een kopie voor van een dreigbrief. Uw verklaringen over uw verstoting, zoals geëist in deze dreigbrief, zijn evenwel dermate ongeloofwaardig dat er aan de inhoud deze*

dreigbrief geen geloof wordt gehecht. Bovendien legt u geen origineel stuk voor waardoor de herkomst van dit document niet kan worden nagegaan. Het stuk is bovendien ongedateerd, noch gesignd. Eender wie kan een dergelijke tekst hebben getypt."

2.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Blijkens verzoekers verklaringen is hij afkomstig uit Irak, Kirkoeek (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst DVZ vraag 9 en stuk 10, vragen 12-16) zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Kirkoeek in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Gelet op verzoekers herkomst, zijn de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over de veiligheidssituatie in de stad Mosul en verzoekers stelling als zou Mosul één van de gevaarlijkste steden van Irak zijn, niet relevant voor de beoordeling van zijn eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

2.10.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" – *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkoeek"*, laatst geüpdatet op 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, waaronder Iraq Body Count, dat er voor burgers uit Kirkoeek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Kirkoeek geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd onder verwijzing naar de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat *"(...) de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkoeek merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkoeek is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkoeek. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkoeek leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel", dat "Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkoeek blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkoeek is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt."* en dat *"Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen."* De commissaris-generaal bevestigt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, doch oordeelt op basis van hoger aangehaalde SRB dat er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkoeek dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet. Zo aldus inderdaad niet kan gesproken worden van een "stabiele situatie" in Kirkoeek, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies Irak – dat overigens slechts gericht is aan Belgische reizigers die van plan zijn om naar Irak te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten – en twee

krantenartikelen over een reeks bomaanslagen in diverse Iraakse steden, waaronder Kirkook, geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat zo uit hoger geciteerde SRB blijkt dat het doelgericht geweld tegen individuen vooral wordt gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën en onder andere leiders van Sahwa gevisieerd worden, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande terecht oordeelt dat verzoeker ook op basis van zijn Sahwa-activiteiten geen beschermingsstatuut kan worden toegekend daar hij zelf geen leidende rol opnam en het enige incident dat hij in dit verband aanhaalde ook nog eens totaal ongeloofwaardig is. Deze overwegingen worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.10.3. In de mate verzoeker nog aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.11. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS